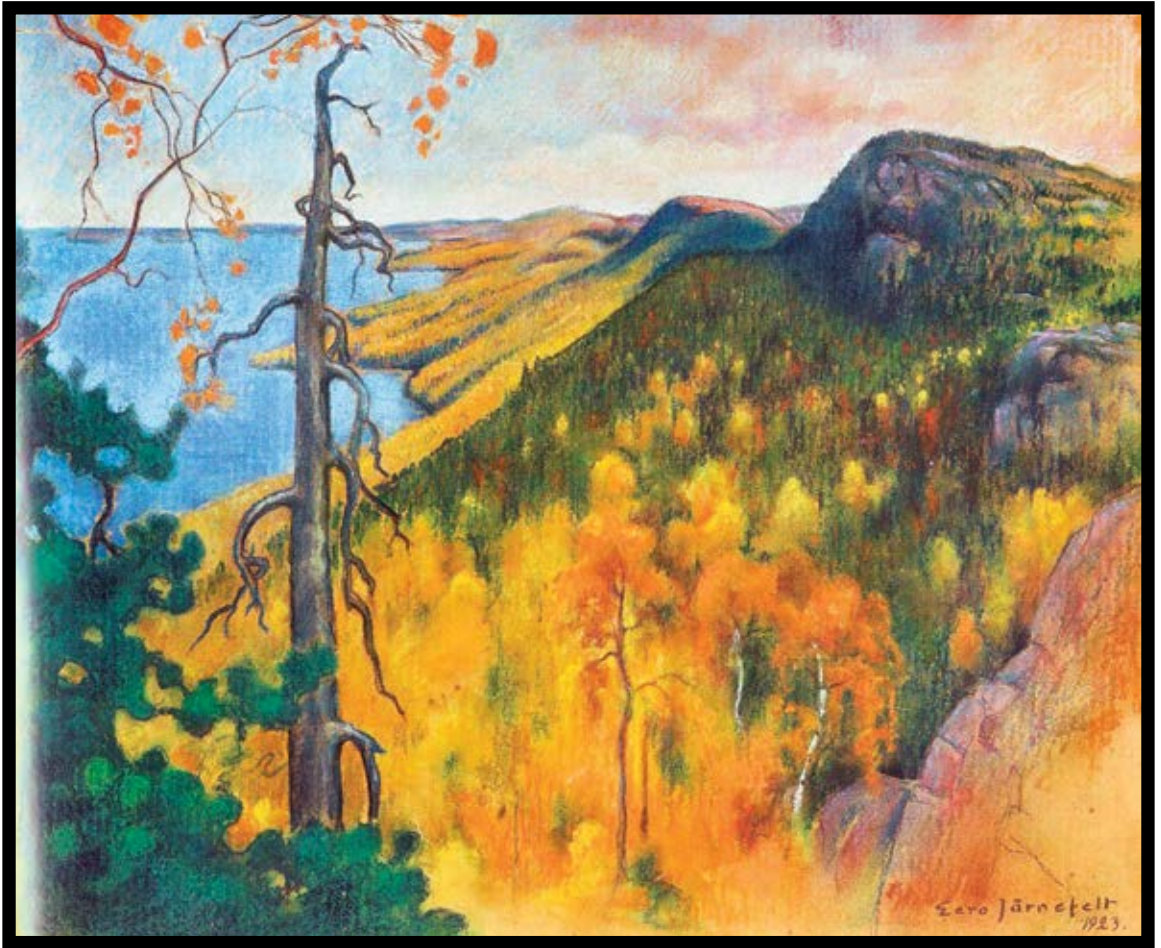

PIENI PUUKELLO

Karjalaisen Osakunnan jäsenlehti – vuodesta 1916

3/2017

Living planet indexin viimeisimmän arvion mukaan kaikista maailman villieläimistä katosi vuosien 1970–2012 aikana 58 prosenttia.

- *Helsingin Sanomat* 13.7.2017

Two degrees of warming used to be considered the threshold of catastrophe: tens of millions of climate refugees unleashed upon an unprepared world. Now two degrees is our goal, per the Paris climate accords, and experts give us only slim odds of hitting it.

- *David Wallace-Wells, New York Magazine* 9.7.2017

PIENI PUUKELLO 3/2017

- 4 Pääkirjoitus
- 5 Q-palsta
- 6 Menneen jälkiä ympärillämme – eräitä helposti tunnistettavia muinaisjäännöksiä
- 9 SOPPia ikä kaikki
- 11 Jaaritelma
- 13 Vaihtokuplan puhkeamisen jälkeen
- 14 Oodi ilolle

Pääkirjoitus

Minä viihdyn paremmin maalaisalueella kuin urbaaniympäristössä, vaikka olen koko ikäni asunut kaupungeissa. Tämä tuli huomattua, kun tässä muistelin, missä olen viettänyt lomaaikaani opiskelujeni alettua. Olen joka kerta suunnannut pois Helsingistä sisämaan pikkukaupunkeihin ja kyliin vapaa-aikaa viettämään. Kaupunkielämä näyttäisi olevan kaiken kaikkiaan kuormittavaa, ja siksi lähdenkin kesäisin latailemaan energiavarastojani.

Kaupungissa tunnen oloni hieman rajoitetuksi ja ahdistuneeksi kiireisen helsinkiläismassan keskellä, etenkin ruuhka-aikaan. Ihmisten kulkureitit risteävät sinne tänne, ja pitäisi siinä sitten väistellä jatkuvasti joutumatta kiusallisiin tilanteisiin, joissa sinut melkein jyrätään tai kumpikin osapuolista jää arpomaan, että kumpi menee ensin. Siinä samassa pitäisi pyrkiä paikasta A paikkaan B mahdollisimman nopeasti, sillä hidastelu ei ole Helsingissä se juttu. Rajoitteisuutta koen silloin tällöin, kun haluasi vaikkapa lähteä kalaan aivan spontaanisti. Kuitenkin, sitten muistuu, että matkaa pitäisi taittaa paljon, jotta pääsisi lähimmälle suhtkoht puhtaalle vesistölle. Kotona matkaa kertyisi vain 5min apostolin kyydillä.

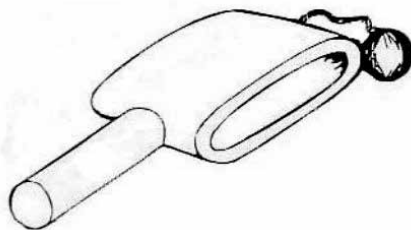
Maalla löytyy paljon tekemistä, jos on ulkoilmaihminen. Voi kalastaa, hiihtää, luistella, marjastaa, sienestää uida, vaeltaa, teltailla, metsästä ja lista on miltei loputon. Joensuussa, josta olen kotoisin, on moni näistä mainitsemistani asioista hyvin saatavissa. Näistä monia asioita voi tehdä myös pääkaupunkiseudun alueella, mutta puuhan pariin päästäkseen täytyy käyttää paljon aikaa ja siir-

tyä jopa monta sataa kilometriä pois kaupungista, mikä tekee sen jo ulkokunnan puuhaksi, tosin tämä ei näytä olevan ongelma helsinkiläisille.

Toinen asia, jota arvostan Helsingistä lähtiessäni, on rauhallisuus. Joka kerta, kun olen mennyt Joensuuhun, olen todennut: ”Onpa täällä hiljaista. Missä kaikki ovat?” Ero on valtava Helsinkiin. Samalla muistan, että tämä ihmismäärä on älytön ruuhka Joensuulaisittain. Vaikka ihmisiä on harvakseltaan, ovat tapaamasi ihmiset puheliaita ja lupsakoita. Ilmapiirissä on enemmän kiireetön arki ja rento meininki. Näin esimerkiksi Joensuun kansainvälisillä markkinoilla, joka vaikutti olevan menestys, joka nähdään toivotavasti jatkossakin tulevina kesinä.

Syksyn tullen paikat on koluttu moiseen kertaan ja harrastuksia on riittänyt yllin kyllin – tuntuu, että kaikki on nähty. Tällöin alkaa jo Helsinki houkuttaa, kun maaseutu hiipuu ja näivettyy talveksi. Korkeakouluopinnot alkavat ja arki vyöryy päälle. Osakunta aukeaa, ahdistus kaikkoaa, kaupungin kiireistä huolimatta. Olen Helsingissä – onneksi.

Jani Parviainen

On osakuntia ja osakuntia. Toisten juuret ja saavutukset ovat vahvasti näkyvillä, ja menneitä tekoja ja tunnettuja jäseniä muistellaan paljon. Toiset taas ovat vähän vaatimattomampia, eivät ole tuottaneet presidenttejä tai omista Helsingissä maamerkeiksi luettavia rakennuksia.

Joskus harmittaa olla pieni ja ehkä vähän harmaa historialtaan; mitä sanoa, kun toinen kertoo jälleen kerran anekdoottia koko kansan tuntemasta osakuntansa kunniajäsenestä tai entisestä presidentistä opiskelijana. Helposti tuntuu siltä, että emme olisi itse tehneet mitään suurta ja merkittävää, kun ei ole vastaavia tarinoita ja yhtä tunnistettavia nimiä mainittaviksi.

Suuremman osan aikaa pienuus ja lievä harmaus on kuitenkin vapauttavaa. Karjalainen Osakunta on Karjalainen Osakunta, ei ”sen-ja-sen henkilön osakunta” tai ”sen-ja-sen paikan omistava osakunta”. Meitä ei tuijota pahasti edesmenneen suurmiehen katse tai edes seniorit, jos haluamme irtautua jostakin menneisyytemme henkilöstä tai jättää hänet jossakin mainitsematta. Jokainen osakuntasukupolvi voi olla omansa omista lähtökohdistaan joutumatta miettimään, miten tähän nyt sovitellaan mukaan jokin tietty historiamme suuri kertomus. Jos joku tai jokin menneessä ei kiinnosta, sen uskaltaa sanoa ääneen.

Osin harmaus ei ole ihan tottakaan. Pohjoiskarjalaiselle tuntuu olevan ominaista olla pitämättä ääntä pohjoiskarjalaisuudestaan, ja usein emme vain tiedä, että joku tuttu kasvo tai merkittävä henkilö onkin oman osakunnan kasvatti. Mielestäni on kuitenkin hienoa, että meteliä ei pidetä silloinkaan kun ehkä vähän voisikin. Myö ollaan ihtemme tässä ajassa, eikä siihen tarvihe menneien antaa tulla väliin. Jos meitä joku perään katsoo, niin olkoon se Julius Krohn kokoushuoneen seinältä, lempeästi.

Outi Tiainen

Menneen jälkiä ympärillämme – eräitä helposti tunnistettavia muinaisjäännöksiä

Ihminen joka ei tiedä, ei myöskään näe. Maailmassa on loputtomasti yksityiskohtia, jotka piiloutuvat katseelta mikäli ei tiedä, mitä etsiä. Esimerkiksi jo yksittäisessä koivunlehdessä on lukuisia ilmiötasoja joita hämmästellä, kunhan ne vain osaa erotella riittävän alkutiedon myötä. Viitteen tästä kätkeytyjen ilmiöiden paljoudesta saa nostamalla lehden valoa vasten. Samalla tavoin maa kätkee sisäänsä vihjeitä meidän menneisyydestämme – sekä sen myötä siitä, keitä me itse olemme – ja tämän kaiken tiedon valo voi paljastaa.

Muinaisjäännöksistä osa on erittäin vaikeita paikantaa ja tulkita. Toiset sen sijaan löytyvät helpommin, ovat yksiselitteisempiä ja monesti myös runsaslukuisia. Esittelen tämän jutun lopuksi neljä jälkimmäiseen kastiin kuuluvaa muinaisjäännöstyyppiä, joiden osalta on helppo pitää silmänsä auki maastossa kuljeskellessaan. Hyvin todennäköisesti joitakin niistä löytyy jopa aivan kotikulmilta.

Muinaisjäännös on lain suojelema, nyrkkisääntönä yleensä yli satavuotias kiinteä kohde tai ertain esine maastossa. Lainsuoja merkitsee, että muinaisjäännösalueeseen ei saa kajota. Kaikenlainen kaivelu ilman lupaa on ehdottomasti kiellettyä. Uusia muinaisjäännöksiä arkeologisissa inventoinneissa etsittäessä kaivavat arkeologitkin paikalla vain sen verran, kuin on tarpeellista muinaisjäännöksen olemassaolon varmistamiseksi. Kohteesta tulee säästää mahdollisimman paljon myöhempää tutkimuskaivausta varten. Usein minkäänlainen kajoaminen ei ole edes tarpeen, sillä moni kohde erottuu maanpinnalle selkeästi.

Halvahkojen metallinilmaisimien hyöky markkinoille viime vuosina on innostanut monet etsimään rautakautisia esineitä. Tällaisen “aartenmetsästyksen” osalta on kuitenkin muistettava, että maahan kajoamiseen on aina oltava maanomistajan lupa. Kaivelu on välittömästi lopetettava ensimmäisen vähääkään muinaiselta vaikuttavan löydön pilkottaessa maastta. Löytöpaikastaan ylöskaivettujen esineiden informaatioarvo arkeologialle on sama kuin Tukholman satamaltaaseen heitetyllä revolverilla rikospaikatutkinnassa. Löytökontekstiton irtolöytö on kadottanut peruuttamattomasti suurimman ja tärkeimmän osan sisältämästään informaatiosta.

Mikäli epäilee löytäneensä muinaisjäännöksen, siitä kannattaa ehdottomasti ilmoittaa eteenpäin. Museoviraston Internet-sivujen kautta saa lisää tietoa arkeologisesta kulttuuri-perinnöstä ja sopivan sähköpostiosoitteen tai puhelinnumeron, johon ottaa yhteyttä. Valitettavasti koko 2000-luvun jatkuneen valtion “tehokkuus-” eli leikkausagendan myötä Museovirasto on pisteessä, jossa se ei enää pysty tyydyttävästi selviytymään lakisäateisistä tehtävistään. Henkilökuntaa ei yksinkertaisesti ole tarpeeksi. Siksi ei tule tuhtua, jos ilmoituksiin reagoidaan joskus hitaasti.

Miilunpohja

Hiilimiiluja poltettiin puuhiilen hankkimiseksi ennen muuta raudanvalmistusta varten. Miilut olivat käytössä varsin pitkään, rautakaudelta aina 1950-luvulle. Miilut voi luokitella kolmeen ryhmään, pysty-, lama- ja kuoppamiiluihin, joista pystymiilut ovat yleisin ja helpoimmin tunnistettavissa

Pystymiilun purkua Malmbackassa Raaseporissa vuonna 2016.

oleva ryhmä. Poltetun pystymiilun jäljiltä maastoon on jäänyt useimmiten 5–30 metriä leveä ja 0,4–1 metriä korkea pyöreä kumpu. Sen sisällä on runsaasti hiiltä, minkä myötä kummun kasvillisuus on yleensä rehevämpää kuin ympäröivän maaston. Esimerkiksi mäntykankaalla koivut ja pihlajat etsiytyvät usein miilukummulle. Kumpua reunustaa useimmiten matala

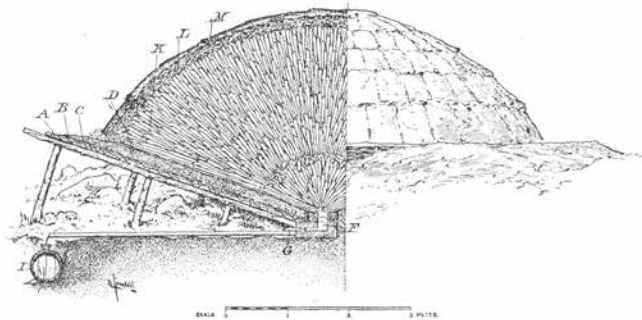

Vanha miilunpohja Tuusulan Pirunkorvessa.

oja tai useampi kuoppa, joista miilun peiteaines on aikanaan kaivettu. Lähistöllä on usein muita miilunpohjia ja mahdollisesti miilumajan rauniot. Muunkin mallisia miilunpohjia on, mutta tässä kuvailtu on Suomessa yleisin.

Tervahauta

Tervahautoja on ainakin kahta tyyppiä, pyöreitä ja ns. rännihautoja. Pyöreät tervahaudat ovat tunnetumpia ja isompia. Ne jättävät jälkeensä keskikohtaa kohti loivasti syvenevän, halkaisijaltaan monimetrisen pyörän kuopan, jonka latoja voi reunustaa matala maavalli. Mikäli haudassa on ollut juoksutusränni, löytyy sen yhdeltä sivulta oja tai kuoppa johon tervatynnyrit on alkujaan asetettu täytettäväksi. Toisaalta terva on saatettu myös kerätä haudan keskelle maan sisään upotettuun sammioon, josta se on polton ja haudan avaamisen jälkeen lapotettu tynnyreihin. Itä-Suomessa yleiset rännihaudat ovat vuorostaan pienempiä, loivaan rinteeseen kaivettuja oja, joiden alempaan pätyyn asetettuun tynnyriin terva on poltettaessa valunut. Rännit ovat yleensä noin metrin halkaisijaltaan, 3–4 metriä pitkiä ja 0,2–0,5 metriä syviä.

Pyöreä rännillinen tervahauta 1900-luvun alun ruotsalaisessa miilunpoltto-oppaassa.

Rännihautoja Lieksan Suomunjärven rannalla. Alempi on korostettu summittaisilla viivoilla (kulma on liian jyrkkä) alku- ja loppupäästään. Ylempi rännihauta on poikittain kaatuneen puun kohdalla.

Pyyntikuopat

Esihistorialliset pyyntikuopat esiintyvät yleensä ryhmissä, jopa ketjuina paikoilla, joista eläimet ovat usein kulkeneet. Matalien harjujen laet sekä vesistöjen väliset kapeikot ovat yleisimpiä sijaintipaikkoja. Maaperä paikalla on lähes aina helposti kaivettavaa hiekkaa tai moreenia. Halkaisijaltaan kuopat ovat parista toisinaan useisiin metreihin. Selkeä yhdistävä tunnusmerkki pyyntikuopille on vuosisatojen ja -tuhansien latistava vaikutus: kuopan laidat ovat varsin loivat eikä kuoppa itse ole kovin syvä. Runsas aluskasvillisuus tekee niistä tämän vuoksi varsin huomaamattomia.

Polku väistää pyyntikuoppaa.

Kvartsi-iskokset kivikautisella työskentely- tai asuinpaikalla

On Suomi köyhä ja siksi jää, ainakin mitä tulee työkalukelpoisen piikiven määrään. Paremman, maahan muualta tuodun piimateriaalin puutteessa Suomen alueella on täytynyt tyytyä hankalampiin korvikkeisiin. Näistä yleisin oli kvartsi. Kvartsin työstäminen esineiksi vaati (piinkovan ammattitaidon lisäksi) paljon näpertelyä ja synnytti runsaasti kvartsi-iskoksia, jotka useimmiten jäivät iskentäpaikalle.

Iskokset ovat yleensä varsin pieniä, korkeintaan sormenpään kokoisia, littanoita ja teräväreunaisia. Hohtavan valkeana tai lasisen läpinäkyvänä kvartsi-iskokset erottuvat hyvin maasta. Kvartsin kappaleita löytyy runsaasti maaperästä, mutta kvartsi-iskokset ovat usein paikassa, jossa maaperässä kvartsia on muuten vähän. Tällöin niiden poikkeuksellisuus muuhun ympäristöön nähden kertoo ihmistoiminnan todennäköisyydestä. On kuitenkin varottava ns. "Tielaitoksen kvartsia", eli sorateille ajatun murskan toisinaan erehdyttävän paljon iskoksia muistuttavia kvartsin kappaleita.

Lisää tietoa aiheesta:

Museovirasto:

<http://www.nba.fi/> (erityisesti arkeologisen kulttuuriperinnön osio)

http://www.nba.fi/fi/kulttuuriymparisto/ arkeologinen_kulttuuriperinto)

Arkeologisen kulttuuriperinnön opas:

<http://akp.nba.fi/>

Muinaismuistolaki (17.6.1963/295) löytyy helpoimmin osoitteesta <http://www.finlex.fi/fi/>

SOPPia ikä kaikki

Juttusarjani tässä osassa kurkistan hieman suomalaiseen kulttuuriin nestemäisen ruumiinravinnon kautta. Ja ei, puhe ei nyt ole sen enempiä kirkastusliemistä kuin keskiketterästä, vaan jostain paljon paremmasta. Tarkemmin sanottuna suurista oluista ja niitä valmistavista pienistä panimoista.

Suomen kansaa on johdateltu kaljan-kittauksesta pienpanimo-oluiden ja niiden maistelun ihmeelliseen maailmaan jo vuodesta 2002 järjestetyissä Suuret oluet, pienet panimot -tapahtumissa. Tämä Lahden satamasta alkanut jokakesäinen festivaali on viiden-toista vuoden aikana kasvanut niin, että se on tänä vuonna järjestetty jo kuudella paikkakunnalla aina Oulun korkeudelle asti ja Helsingin Rautatien tapahtumakin on kasvanut vuosien varrella kaksipäiväisestä viisipäiväiseksi. Vierailtuani tapahtumassa aiemmin kahdesti vuosina 2011 ja 2015, päätin tällä kertaa paneutua festivaalitunnelmaan hieman huolellisemmin aloittaen kesäkuun viimeisenä viikonloppuna Lahdesta ja päätyen Helsingin kautta Turkuun. Puitteet olivat erilaiset, mutta tapahtuma sama ja tunnelma kaikkialla kohdallaan - Turussa samaan aikaan tapahtuman kanssa sattuneista järkyttävistä tapahtumista huolimatta.

Satamatorille keskelle Lahden kesää saapuessaan ei todella tarvinnut ihmetellä, että tapahtuma on aikanaan alkanut Lammin Sahdin voimin juuri sieltä. Pieni yllätys sen sijaan oli, että alue oli täysi jo kolmen jälkeen ilta-päivällä. Tämä kuitenkin vain osoittaa sen, miten suuresti SOPPin suosio on viime aikoina kasvanut, ja keppanan lipittäminen sijaan käsityönä tehdyistä laatu-oluista on tullut suoranainen buumi. Oli riemastuttavaa nähdä,

kuinka suurella sydämellä niin panijat kuin kävijät harrastukseensa suhtautuivat. Eikä harrastuminen toki vaikeaa ollutkaan: kun kaksi desiä hinnoitellaan kolmeen euroon ja desin saa noin kahdella, ollaan asian ytimessä. Tarkoituksena siis on maisteleminen, ei pämppääminen, ja baari-illan hinnalla rikastuu monta ainutkertaista makuelämystä. Jotkut toki tulevat vain kerran ja täyttävät päänsä samantien, mutta osaava ymmärtää odottaa. Koska pienpanimotuotteet voivat sisältää alkoholia yli kaksinkertaisesti markettitavaraan verrattuna, ei niitä olisi suotavaa nautiskella veden lailla, varsinkaan kuumimpana kesäpäivänä. Ei siis se määrä vaan se maku. Tämän jo aiemmin oppineena pitäydyin lähes poikkeuksetta noin kolmessa annoksessa per kerta, mikä oli kieltämättä hyväksi niin lompakolle kuin aivosoluillekin.

Aurinkoisen Lahden jälkeen Helsingin Rautatien oli pieni pettymys, sillä vastaan tulivat ensimmäiseksi teennäisyys ja kaupallisuus. Sää suosi täälläkin, mutta niin sanotusti volyymi vaikutti kasvaneen jo liian suureksi ja todella huomasi miten suurista oluista on tullut suuri bisnes ja pienten panimoiden esittelytapahtuman tiivis tunnelma teki kuolemaa. Valikoimaa ei auta moittia, kaikille oluen (ja siiderin) ystäville varmasti löytyi kaikkea, mutta ehkä tarjontaakin oli jo liikaa siinä missä kaikkea muutakin. Kävin paikalla kahtena päivänä välttyäkseni masahysteriameiningeiltä ja tuputtavalta runsaudenpulalta, mutta ajatus viidestä päivästä tuntui kauhistukselta. Ei toki ole varmastikaan edes tarkoitettu, että kovin moni useammin kuin yhtenä päivänä kävisi, mutta esimerkiksi kuuden vuoden takainen muisto pimevästä lauantai-illasta omintakeisten

oluiden ja uutuudenjännitystä henkivän mallaskansan parissa sai tällaisesta liikkakasvusta ikävän kolauksen. Mutta toki, show must go on, ja on ehdottomasti hyvä että keskieuropplaista olutkulttuuria näin positiivisella tavalla on viimeinkin alettu tuoda tähän humalahakuiseen periferiaan.

Elokuun 18. päivä ja Suuret oluet Turun Vanhalla Suurtorilla jäävät varmasti mieleen paremmin kuin yksikään aiempi tapahtuma tässä sarjassa. Tunnelma oli hyvä, ja Helsingin jälkeen selvästi huomasi etteivät turkulaiset yhtä usein pääse tällaisesta osalliseksi kuin nykypääkaupunkilaiset. Toisin kuin Rautatientorilla, odottavasta ihmetyksestä ja pienestä jännityksestä oli oluenystävään keskuudessa vielä paljon jäljellä. Kuitenkaan emme arvanneet, millaisen jännityksen keskelle vielä päätyisimme.

Ensimmäisen oluen puolivälissä alkoi kuulua huhuja Kauppatorin tapahtumista vain muutaman sadan metrin päässä käynnissä olevasta täydestä kaaoksesta. Tuntikausiin emme tieneet mitä tapahtui, ja juuri ennen neljää saapuneina uskalsimme poistua vasta iltakahdeksan jälkeen. Tunnelma aitojen sisällä turvamiesten ympäröimänä pysyi varsin rauhallisena. Jotkut teltoissa sadetta pitäneistä näyttivät jopa siltä kuin eivät olisi ainuttakaan huhua kuulleetkaan. Olut ei sen jälkeen paljon maistunut, kun ei tiennyt, mitä seuraavaksi tapahtuisi ja olisi hyvä olla selvä, jos vaikka tulisi äkkilähtö. Kaksi desiä pohjoiskarjalaista vaaleaa, makeahkoa ja täyteläistä Heiliä kuitenkin laannutti pahinta jännitystä niin, ettei odottavan aika mennyt pelkäksi panikoimiseksi. Päinvastoin, oluen äärellä tuli käytyä monta hienoa keskustelua ventovieraiden kanssa, joista monet jopa kehottivat

meitä ystäväni kanssa pitämään silmät auki ja huolta toisistamme. Saimme huomata, että yhteisen huolen hetkellä suomalaisenkin sydän avautuu.

Loppuillan mietimme, miten pienestä kaikki voi olla kiinni. Nykyään tämäkin tapahtuma on jo niin automatisoitu, että kaiken voi maksaa kortilla, mikä muistui mieleemme siinä vaiheessa, kun laskimme Suurtorin kullalla käteisvaroja todeten ne varsin vähäisiksi. Olimme jo menossa Kauppatorin pankkiautomaatille, kun totesimme, että ehkä se ei olekaan tarpeellista. Samalla melkein törmäsimme vastaantuleviin hälytysajoneuvoihin ja ihmettelimme hetken mitä tapahtuu. Suuntasimme teltaan, aitojen sisäpuolelle. Turvaan.

Tätä kirjoittaessani tapahtumasta on kulunut viikko, eikä kaikki tapahtunut ole vielä selvillä. Selvää on kuitenkin, että suomalainen olut, aidattu Suurtori ja korttimaksupäätteet pelastivat ihmishenkiä tuona sateisena perjantaina. Monen sadan ihmisen kohdalla ei ollut monesta muuttujasta tai minuuttista kiinni, että kaikki olisi ollut toisin.

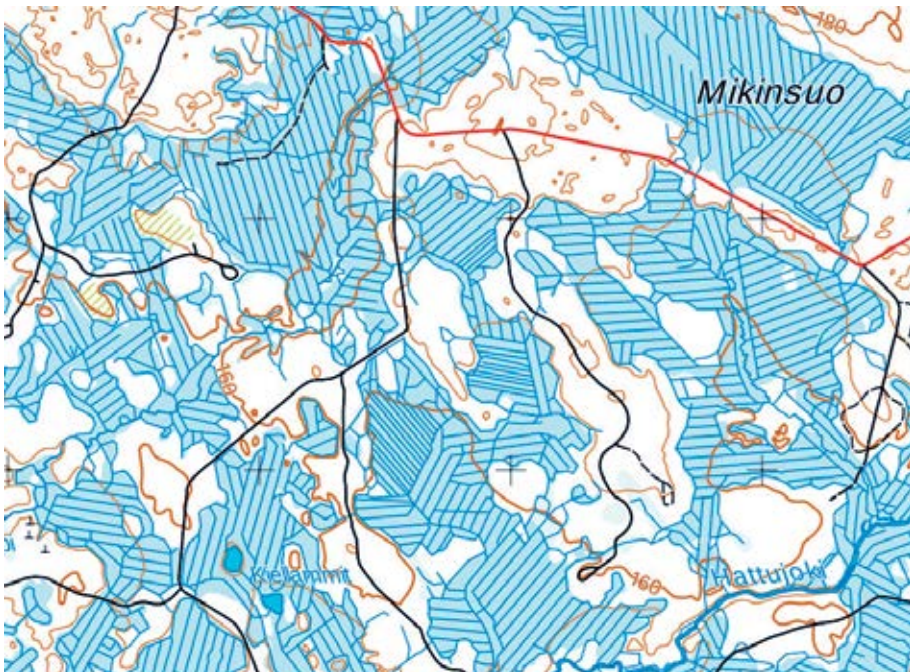
Elämä ottaa, elämä antaa ja elämä opettaa. Rakastakoon siis jokainen näinä kovina aikoina lähimmäistään enemmän kuin itseään ja kohottakoon maljan elämälle!

Jaaritelma

Kävelin kerran kevättalvella Pirkkolassa kallioon hakatun juoksuhaudan viertä. Kyse on pienestä pätkästä Helsingin kiertävää linnoitusketjua, jonka venäläiset rakennuttivat ensimmäisen maailmansodan aikana. Urakka oli massiivinen, sisältäen kilometreittäin betonilla vahvistettua, kallioon kaivettua juoksuhaudaa pesäkkeineen, suojuhuoneineen ja suurine luolineen. Osa luolista on yhä varattu käyttöä varten, mutta useimmat ovat pimeitä ja veden valtaamia. Juoksuhaudat kasvavat puita tai ovat jääneet levittäytyvän rakennuskannan alle. Betonilla katetut pesäkkeet ja suojuhuoneet on räjäytetty. (En tosin tiedä miksi, ehkä puliukoille ei haluttu antaa lymypaikkoja?) Linnoitusjärjestelmä ei ehtinyt edes valmistua ennen kuin Venäjän keisarikunta romahti, vieden mukanaan niin syyt sen rakentamiselle ja ylläpidolle kuin monet siitä päättämässä olleet ihmisetkin.

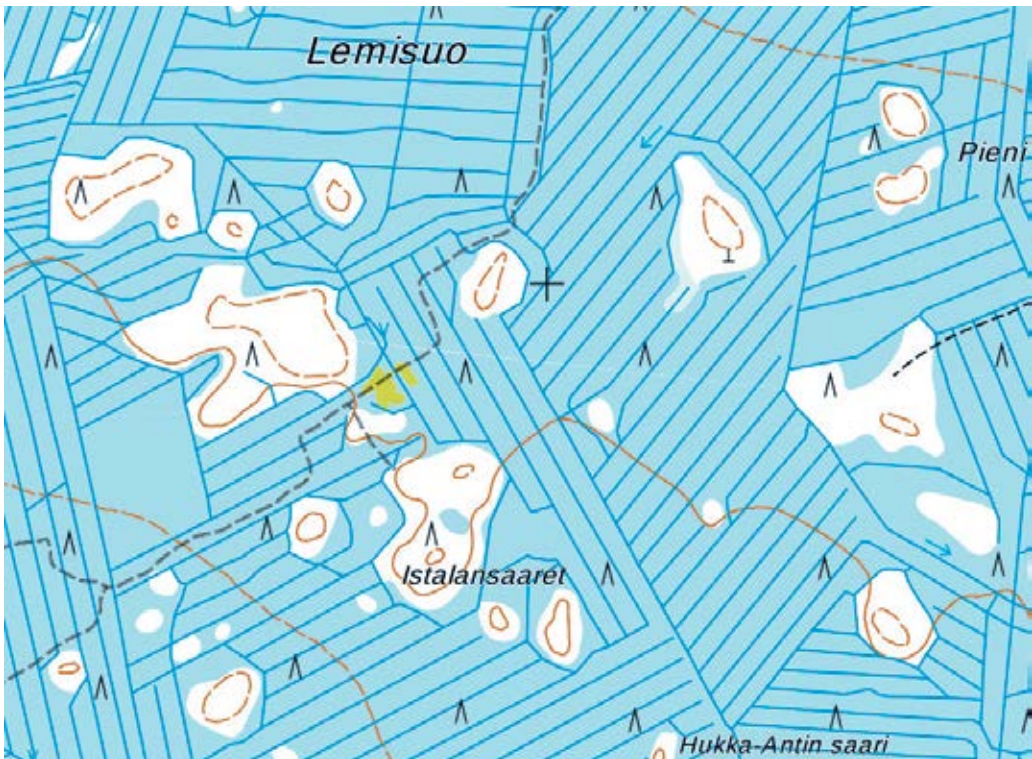
Kesällä kuljeskelin Kannelmäen rannentamiselta pelastuneessa lounaisnurkassa ja törmäsin jälleen yhteen osaan linnoitusjärjestelmästä. Töhröjen täyttämien taistelukaivantojen ampuma-aukot osoittelivat kohti tiheää puustoa ja niiden takana humisevaa kehätietä. Oli kuin tämä ympäristönsä yhteensopimaton menneisyyden osanen olisi tiputettu keskelle nykyhetkeä. Muistutukseksi, jota harva pyhäyty lukemaan.

Loppukesästä katselin erään pohjoisen tienoon karttaa, pohdiskellen miten kierrän kaikki nuo lukuisat viivasuorat suo-ojat. Suomessa on suuri määrä soita, mutta vain kolmannes niistä on ojittamatta. Ojitus on ollut valtava, vuosikymmeniä kestänyt urakka. Egyptiläisillä on pyramidinsa ja Kiinalla muurinsa, mutta suomalaisen siviilisaation massiivinen muistomerkki on ojina soilla. Eikä niillä ole varsinaisesti

muuta merkitystä, sillä metsän kasvuun soiden ojituksilla on ollut vain marginaalinen vaikutus. Ojittaminen on ollut turhaa työtä. Pahimmillaan sillä on valuma-alueen vesistöjä pilaamalla tuhottu lohikalojen kutupaiikat ja rehevöitetty lukuisia lampia ja järviä. Nykyään ojitushurmos elää samentuneissa vesissä kasvaneen kalan lihassa huolettavasti kohonneina elohopeapitoisuuksina. Silti ojitustyöhön on uskottu, sitä on perusteltu – sen tueksi on teetetty tutkimuksia – ja taaustusti yhäkin moni uskoo tehdyn tarpeellisuuteen.

Kulki missä tahansa, on maailma täynnä jälkiä ihmisten suurella uurastuksella aikaansaamista muutoksista, jotka eivät ole muuttaneet lopulta mitään siitä, minkä oli tarkoitus muuttua. Ajatus on masentava, mutta väistämätön. Emme voi nähdä kaikkea ennalta. Silti turhimmissakin töissä on jotain monumentaalista. Epäonnistumisissakin voi nähdä ihmisen potentiaalin – kunhan joku on yhä näkemässä.

Vaihtokuplan puhkeamisen jälkeen

Kun lentokone nousi ilmaan Wienin lentokentältä heinäkuussa, oli vaihtovuoteni Grazissa auttamatta ohi. Kymmenen kuukautta vierähti nopeammin kuin olisin aluksi osannutkaan uskoa. Hetki sitten vaihtovuosi ei ollut edes alkanut, ja nyt pitäisi hoitaa viimeisetkin paperiasiat. Enkä edes tiedä, milloin ensi kerran matkustan Itävaltaan.

Vaihtovuosi kului tietynlaisessa vaihtokuplassa. Kaikki Suomessa tapahtuva aina Isosta Pyörästä ja opintotukeen liittyvistä uudistuksista lähtien tuntui kaukaiselta ajatukselta. Kyllähän ne asiat koskettavat minuakin, mutta kaukana kaikesta asioille ei suonut samaa mielenkiintoa kuin kotimaassa ollessa. Kotona kaikki oli niin kuin ennenkin, minä en vain ollut siellä.

Kotiinpaluun jälkeen tein havaintoja Suomesta aivan kuin olisin katsonut kotimaatani uusin silmin. Vertailukohtana oli Itävalta. Suomessa ruoka tuntui kalliimmalta, kesällä ei ollut pimeää niin kauan ja pankkiautomaatti ei nielaissut korttia. Kaupassa ehtii helposti pakata ostokset. Vihreän valon palaessa suojatien yli ehtii, vaikkei olisi heti suojatien reunalla kärkymässä, mutta liikennevalottomien suojateiden kohdalla autot antavat huonommin tietä.

Matkustaessani Itävallassa näin aina tiettyyn suuntaan mennessä junan ikkunasta samat vehreät kukkulamaisemat, jotka vaihtuivat Joensuun ja Helsingin välisiin tuttuakin tutumpiin maisemiin. Siinä missä kukkulat ja vuoret hallitsivat maisemaa Itävallassa, kiisi juna nyt läpi metsän. Ja siinä metsässä on jotain, mikä tuntuu erityisen suomalaiselta.

Kesälomaa on jäljellä enää pari viikkoa. Ennen kotiinpaluuta ajattelin ehtiväni tehdä Suomessakin vaikka mitä, mutta Ilosaarirockin jälkeen alkanut flunssa jarrutti osaltaan joidenkin ideoiden toteuttamista. Onneksi ehdin tehdä vielä jotain täällä pääkaupunkiseudulla, vaikkakin kuun vaihteessa oleva muutto vaatii vielä joitakin toimenpiteitä.

Opintojen alkamisesta on muistuttanut opiskelijakortin lukuvuositarinan hakeminen, matkakortin alennuskauden päivittäminen ja kursseille ilmoittautuminen. Tämä konkretisoi heinäkuista vaihtokuplan puhkeamista. Aivan pian edessä on normaali opiskelija-arki deadlineineen kaikkineen.

Oodi ilolle 2.0

Ajattelen, että välillä on hyvä pysähtyä tarkastelemaan päiviensä koostumusta. On esimerkiksi kiinnostavaa laskeskella, kuinka paljon tulee päivittäin vuorovaikuttaneeksi elottomien laitteiden kanssa, mikä osuus päivän tunteista menee perheelle ja ystäville, tai onko arjessa työn lisäksi riittävästi aivoille lomaa.

Nykyistä yhteiskuntajärjestelmää kritisoidaan usein oikeutetusti, ettei työ enää olekaan ihmistä varten, vaan päinvastoin. Monesti sekä poliittisessa puheessa että arkikeskustelussa työn merkitys sen päämääristä riippumatta kohotetaan yli muiden elämänalueiden, ja jossain vaiheessa siihen kulutetun ajan huomataankin kuluttavan itse asiassa ihmissuhteitamme ja omaa jaksamistamme. Keskustelin vastoittain työn merkityksestä hyvin kunnianhimoisen espanjalaisen muusikkokollegani kanssa. Hän kertoi järjestävänsä kaikista työ- ja konserttikiireistä huolimatta joka illalle pari tuntia aikaa, ikään kuin myöhäisen siestan. Tuolloin hän laittaa ruokaa ja vain on, sillä hänen mukaansa sehän tässä elämässä on olennaista. Minusta se kuulosti viisaalta.

Koostuivat päivät lopulta mistä hyvänsä, usein jossain vaiheessa vuorokautta joudumme muiden ihmisten kanssa tekemisiin. Ihmisten seassa elelyn jalo taito on tärkeämpi kuin ehkä ajatellaankaan. Ranskassa asumieni vuosien aikana olen päättänyt, että Suomeen palatessani tuon täältä mukani kevyemmän tavan olla. Olen kiintynyt suuresti ranskalaisille ominaiseen kommunikaation mutkattomuuteen ja huolettomuuteen. Se saa aikaan universaalin yhteyden tunteen,

vaikka todellisuudessa painelisit suurkaupungin sykkeessä kaukana kaikista läheisistäsi. Tällaisia ovat olleet esimerkiksi kokemani hetket ruuhkametrossa, kun ihollesi kiinni puserrettu työmatkalainen ihastelee tilannetta ääneen vinosti hymyillen, tai kun iltalenkillä joku perjantai-illan juhlija toivottaa ohitse juoksevalle rohkeutta ja ottaa huikan kunniaksesi.

Sekä “vain olemisen” arvostaminen kuin välittömyys kohdata tuntemattomia saavat aikaan ihmisessä olon kevenemistä ja iloa. Vaikka siestan tai kassaneidille silmän iskemisen ei pohjoiseen ajatellakaan kuuluvan, ehdotan niiden nimeämistä siitä huolimatta virallisiksi Suomi100-tuontituotteiksi. Olemmehan ottaneet niin tequilan kuin kroisantitkin orgaaniseksi osaksi nykysuomalaisuutta, joten olen varma meidän pystyvän siedättämään myös aurinkoisempien hymyjen kulttuuriin. Tekeekö mikään nimittäin elämää iloa tehokkaammin paremmaksi?

Pieni Puukello

ISSN 0359-1271

JulkaisijaHelsingin yliopiston
Karjalainen Osakunta**Päätoimittajat**Janne Kangaskesti
janne.kangaskesti@gmail.com
Jani Parviainen
jea.parviainen@gmail.com**Toimitussihteeri**Emmi Puumalainen
emmi.puumalainen@helsinki.fi**Painopaikka**

Picaset Oy, Helsinki

Painos

200

ToimituskuntaKaisa Kortelainen
Santeri Matikka
Alina Riionheimo**Ilmestyminen**

Neljä kertaa vuodessa

**Pieni Puukello saa HYY:n
järjestölehtitukea.****Kuvien oikeudet****Etusisäkansi** - Wikimedia commons: Eero Järnefeltin näköala Kolilta**Menneen jälkiä** - Janne Kangaskesti**Jaaritelma** - Maanmittauslaitos, Maastotietokanta 09/2017**Vaihtokuplan puhkeamisen jälkeen** - Alina Riionheimo**Takasisäkansi** - Wikimedia commons: Eero Järnefeltin Helsingin tuomiokirkko

Posti Green

Seuraavaan Pieneen Puukelloon lähetettävien juttujen aikaraja on 20.11.2017